

Πως κρατάει ο αέρας τη σιωπή του ακόμα
πως μου φεύγουν τα χρόνια σαν την άμμο απ'τα χέρια
με ανήθικες σκέψεις με κυλάω στο χώμα
πως βουλιάξανε άλα μες το κόκκινο γιόμα

ταξιδεύω ξανά στην απέραντη αγάπη
ένας νέγρος σακάτης μ'αλυσίδες στα χέρια
και δροσίζω ακάμα Πως κρατάει ο αέρας τη σιωπή του ακόμα
πως μου φεύγουν τα χρόνια σαν την άμμο απ'τα χέρια
με ανήθικες σκέψεις με κυλάω στο χώμα
πως βουλιάξανε άλα μες το κόκκινο γιόμα

ταξιδεύω ξανά στην απέραντη αγάπη
ένας νέγρος σακάτης μ'αλυσίδες στα χέρια
και δροσίζω ακάμα τη ματιά μου με δάκρυ
στη σιωπή του αέρα, στου ποτέ μου την άκρη

συνοδοιπόρε φίλε μου, μαυροντυμένε ίσκιε
ο ποιο πιστός σε μένανε, πιότερο κ'από μένα
στον ήλιο κόντρα πήγαμε και στο σκοτάδι ακόμα
μα φταιει γι'όλα που'γιναν, πως ήτανε γραμμένα

θεέ μου πως φτάσαμε ως εδώ, σακάτηδες επαίτες
μου αντηχούν οι προσευχές σε σένα που 'χα κάνει
καίγονται τώρα μάτια και ορφανά τα χρόνια
σε μια ζωή που από νωρίς μου είχε ποια πεθάνει.

~~~ [σχολιασμός και γνώμες για την ποίηση του κώστα γεωργίου](#) ~~~
